

**DISCURS DE PRESA DE POSSESSIÓ DE ROBERTO
FERNÁNDEZ DÍAZ COM A RECTOR DE LA UNIVERSITAT DE
LLEIDA**

Honorable Conseller Andreu Mas-Colell,

Honorable Conseller Josep Maria Pelegrí,

Excel·lentíssim President del Consell Social,

Dr. Joan Viñas,

Secretària general,

Autoritats acadèmiques i civils,

Dr. Jaume Porta,

Rectors i presidents dels consells socials de les universitats,

Comunitat universitària,

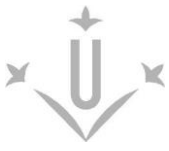
Companys i companyes,

Distingits amics i amigues,

Estimada família,

Senyors i senyores,

Ara fa trenta anys se'm van obrir les portes de la vida acadèmica. Recordo encara amb una emoció especial el moment de traspasar-ne el llindar. Va ser gràcies a una classe de Metodologia de les Ciències Socials, al “colomar” de l'entrançable edifici del Roser. Aquella meva primera classe a Lleida em va omplir de vitalitat, d'entrega i d'emoció... i també de records. En acabar-la, el meu cap se'n va anar, sense voler, al número 50 del carrer Orient de la Torrassa, a l'Hospitalet. I s'hi va traslladar empès per aquest pensament: el fill d'un bidell de la Universitat de Barcelona era a Lleida, fent classes d'una assignatura per la qual havia lluitat amb entusiasme quan havia estat representant estudiantil. Heus aquí, sens dubte, el bon resultat d'una societat democràtica, que va fer possible que el fill d'un antic pintor de cotxes, esdevingut conserge per raons de salut, i

d'una mestressa de casa diligent, feineria i *carinyosa* aconseguís un destí laboral, social i geogràfic ben diferent.

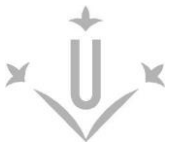
Sí, han passat trenta anys, durant els quals sempre he estat una persona molt afortunada. Afortunada per estar treballant en allò que em fa més feliç en aquesta vida: assolir nous coneixements (sobre l'evolució de les societats humanes, en el meu cas) i procurar de transmetre'ls per mitjà de la docència i els escrits. Cada volta que miro la nòmina penso que és ben bé un miracle que em paguin per ser feliç... i sempre em fa una mica de por que algun dia algú se n'adoni i decideixi el contrari. (Espero, però, que, malgrat tot, no li estigui donant una mala idea al nostre conseller.)

Afortunada perquè un mestre, Carlos Martínez Shaw, em va agafar de la mà i em va ensenyar a anar pel món universitari, pels arxius, per les aules, per l'escriptura, per la direcció de les investigacions... i per tota la vida acadèmica en general.

Afortunada perquè gaudeixo d'una família meravellosa, que ha donat sentit a la meua vida i a la qual dec tot allò que sóc. Afortunada, així mateix, perquè tinc amics que m'honoren amb el seu afecte i que m'estimo, tot aspirant que, ells també, m'estimin a mi.

I, encara, sóc afortunat perquè, durant tres dècades, he tingut la sort immensa de formar part d'un projecte col·lectiu que va néixer del no-res, però que, a hores d'ara, s'ha convertit en una realitat esplèndida i reeixida. Es diu Universitat de Lleida, i, com per a molts de vostès, per a mi no és pas únicament un projecte professional sinó també una part fonamental del projecte vital. És el projecte de tota la nostra comunitat universitària, de tota la societat lleidatana i de tot Catalunya... i no solament meu. És un projecte que s'integra dins el projecte de la nació catalana. Es tracta d'un projecte que he compartit i comparteixo amb tots vostès i, també, amb algunes persones que ja han traspassat, com ara Víctor Siurana, Maria Rúbies, Jordi Jové, Joan Vilagrassa, Jesús Lorés, Xavier Chavarriga, Maria O'Neill, Lluís Torres, Alonso Garrido o Virgilio Aranda. Tots ells, enyorats companys i companyes que, a pesar de saber prou bé que no hi són, en aquesta sala, varen treballar pel mateix que treballem nosaltres, és a dir, per bastir una universitat digna de ser respectada per la societat que li ha atorgat la tasca, noble i estratègica, de formar la ciutadania.

No m'he presentat per tercer cop a l'elecció de rector pel fet de tenir una assignatura pendent al meu *cursus honorum*. No és pas això. M'hi he presentat perquè aquesta casa

és part de la meua biografia. Perquè l'estimo. Perquè m'ocupa i em preocupa. Perquè sé que resulta fonamental per a les terres de Lleida, del Pirineu i de la Vall d'Aran. Perquè sé que és cabdal per aconseguir una Catalunya equilibrada, ben conjuminada i harmònica. I, per damunt de tot, perquè les mirades dels nostres estudiants abans d'una classe palesen la importància enorme de la nostra feina pel que fa al progrés personal i col·lectiu dels nostres conciutadans.

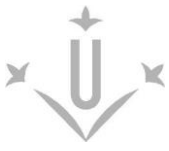
Honorable Conseller, sé que vostè pensa el mateix que jo. Per això, sé que podem fer camí plegats, en benefici de la societat lleidatana i catalana. La Universitat de Lleida ha demostrat amb escreix la necessitat de la seva existència. Fa vuit anys vostè va assistir a un acte semblant a aquest, quan el rector Jaume Porta deixava l'excel·lent llegat d'una dècada al rector Joan Viñas, qui l'ha augmentat molt notablement al llarg dels vuit anys de la seva responsabilitat institucional —llegat Viñas que ben aviat podré ponderar de manera més detallada en un acte de reconeixement que vull organitzar.

Tanmateix, vull en aquest moment agrair i felicitar el rector Joan Viñas i tot el seu equip per la dedicació ingent i la immensa feina que han dut a terme al servei de la nostra universitat. Un agraïment que m'agradaria que ara manifestéssim amb un gran aplaudiment. Rector Joan Viñas, moltes mercès, i espero que m'ajudis en aquesta tasca de rector, tasca en què tu ja has assolit el doctorat.

La Universitat de Lleida que ara tenim és el resultat dels esforços dels darrers quaranta anys dels companys i companyes que, tot impartint docència, fent recerca o gestionant administrativament i políticament la nostra casa, han estat bons a l'hora de construir una comunitat universitària excel·lent i una universitat que, segons dades objectives, ha atès un grau molt alt de qualitat. Com el doctor Porta va indicar arran del seu relleu, recordant Isaac Newton: "Podré fer algunes coses, perquè em donen suport i embranzida les que han realitzat els meus antecessors".

Prou que me n'adono!: tots plegats hem fet el que tenim. I entre tots hem de continuar fent el que hem de fer. Entre tots: els universitaris, la societat i les institucions públiques. Si algú d'aquesta trilogia no hi posa el coll, les coses no rutllaran de manera adequada per continuar bastint una gran universitat, petita per la seva mida però ambiciosa pel que toca a l'esperit, a la feina i als resultats.

Cap persona amb senderi es pot imaginar una Catalunya sense la Universitat de Lleida. Catalunya ha de menester Lleida i Lleida ha de menester la seva universitat; la

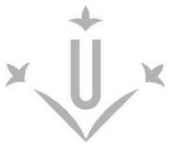
Universitat de Lleida, doncs, ha esdevingut imprescindible per al nostre país. Les comarques de Lleida, del Pirineu i la Vall d’Aran no haurien estat el que són sense la immensa força dinamitzadora de la Universitat de Lleida al llarg dels últims quaranta anys. Sense nosaltres res no seria igual, com res no fóra igual en aquell poblet nord-americà on vivia George Bailey (James Stewart) a la pel·lícula *¡Qué bello es vivir!*, de l’admirable Frank Capra.

La Universitat de Lleida ha estat i és un factor bàsic de progrés a la Catalunya democràtica. Nosaltres hem format milers de professionals escampats per les nostres contrades, milers de persones que han contribuït al desenvolupament social, al creixement econòmic i a la millora cívica i cultural més forts de tota la nostra història. No cal dir que, comptat i debatut, això cap universitat situada a Barcelona no ho hauria pogut acomplir de la mateixa manera i amb una idèntica implicació. Tornem-hi: sense nosaltres, els universitaris i universitàries lleidatans, res no seria igual, és a dir, tot fóra pitjor per als nostres conciutadans de Lleida i del Pirineu. Aquesta, i no pas cap altra, va ser la idea axial que el president Jordi Pujol va materialitzar amb intel·ligència política ara fa dues dècades, quan, el 1991, va signar el Decret de creació de la nostra institució.

Sí, és ben cert que, com va dir l’actor John Barrymore, “s’és vell quan les enyorances sobrepassen els somnis”. Nosaltres, els universitaris i universitàries lleidatans, sentim que gaudim d’un passat, d’una herència, d’una història, que ens fa contents i humilment orgullosos i que volem honorar. Ens adonem, però, que justament una tal història i aquesta demostració de la nostra utilitat social ens obliga a continuar somiant, a continuar lluitant per aconseguir els nostres objectius. Amb paraules de Calderón de la Barca: “Y la experiencia me enseña que el hombre que vive, sueña”.

Si m’ho permeten, els explicaré alguns dels meus somnis, que intentaré que siguin somnis col·lectius, capaços de ser assumits per la comunitat universitària, la societat i les autoritats polítiques.

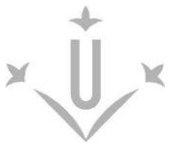
El meu primer somni és que siguem capaços de no oblidar que una institució pública com la universitat és el fruit del que fa la comunitat universitària que la integra. Dit altrament: cal fer una política des del rectorat de la universitat que col·loqui com a tasca principal de govern la formació contínua i la motivació permanent dels nostres universitaris. Quan calgui, l’Honorable Conseller i les altres autoritats de la Generalitat sentiran en veu alta les nostres necessitats i els nostres anhels. Mai no es tractarà, però,

d'un memorial de greuges sinó d'un memorial d'aspiracions. Això sí, darrere dels nostres neguits podran comprovar com els primers a comprometre's amb la feina hem estat nosaltres, els universitaris lleidatans. En aquestes circumstàncies difícils hem d'esmerçar tot l'esforç, tota la il·lusió, tot el nostre compromís, i aquest capital ha de ser la raó bàsica a l'hora de demanar a les autoritats que, de manera justa i en la mesura que puguin, atenguin les nostres assenyades peticions.

Per tal de garantir un ensenyament de qualitat, una recerca de primera línia i una gestió adient, hem de menester un professorat que es senti considerat i que pugui treballar amb unes condicions idònies. Sense burocràcies feixugues i amb una carrera professional nítida i possible. Una universitat és la qualitat del seu professorat. Vet aquí per què ens cal una millora de l'estabilitat i la promoció. Necessitem incorporacions que vinguin a oferir-nos nous camps i nova força. No solament hem de cobrir les jubilacions; han de ser cobertes amb garanties de qualitat. Resulta imprescindible que les autoritats sàpiguen que entenem alguns dels ajustos pressupostaris, però que no es poden pas fer a còpia de rebaixar la quantitat i la qualitat del professorat, amb perjudici, doncs, dels nostres estudiants i hipotecant tot l'esdevenidor de la nostra universitat. Si no encertem en la política del professorat, totes les altres polítiques no faran gaire servei. Un professor, una professora universitària no s'improvisen, i de la seva qualitat i prestigi, en depèn tota la vida acadèmica. Més bon professorat equival a més bona docència, més bona recerca, més bona gestió política. És a dir: els estudiants amb la marca distintiva "Universitat de Lleida" tindran així una millor entrada al complicat i precari mercat laboral actual.

Somio que continuarem tenint un personal d'administració i serveis tan eficaç com el que tenim a hores d'ara. Per això, hem de continuar entenent que sense un PAS ben considerat, ben preparat i que sàpiga que tindrà una projecció interna ben definida, transparent i basada en la preparació, el mèrit i la capacitat, no serà possible de mantenir el camí cap a una universitat d'excel·lència. El PAS és el qui fa possible que la maquinària universitària tingui un funcionament harmònic i eficaç. Mereix i necessita la nostra confiança i el nostre suport. Mereix que no hi hagi favoritismes ni injustícies. Em comprometo, per tant, a buscar entre nosaltres els qui puguin portar millor la nau gestora de la nostra institució, només incorporant-hi les persones de fora que siguin imprescindibles. Igualment, però, demanaré a cada membre del PAS que prengui

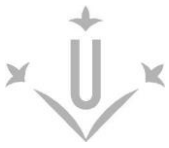

consciència que necessitem el bo i el millor de la seva acció en el seu lloc de treball, que d'ella o d'ell també en depèn el futur i el prestigi de la nostra universitat. De la mateixa manera, jo em comprometo a mirar d'establir un nou model de funcionament de l'administració de la Casa, per tal d'intentar millorar la situació actual i guanyar-hi agilitat, sinergies i eficàcia. Cal renovar la nostra administració si volem que la Casa funcioni de manera escaient.

Somio que hi haurà cada vegada més estudiants que confiaran en la nostra habilitat per ajudar-los en la seva preparació professional i en la creació del seu projecte vital. Si em fan figa les forces, faré el que feia durant la campanya electoral: tancaré els ulls per veure les cares dels meus estudiants un dia qualsevol de classe. Aleshores, tornaré a pensar que ells són els qui donen un veritable sentit als nostres esforços, i que no podem defraudar-los. Ells són el moll de la universitat. Nosaltres no som un gran institut de recerca sinó una universitat, i això implica que hem d'aconseguir una docència de qualitat per al nostre estudiantat. Per a tots: els més joves i els més grans, els de grau i els de postgrau, els de doctorat i els de màster, els de formació contínua, els del Programa Sènior i els de les Aules de la Gent Gran... Juntament amb les tesis doctorals, no hi ha res de més transcendent que una bona classe, que un bon seminari, que una bona pràctica.

De fet, tots els estudiants són la nostra raó de ser com a institució pública educativa. Per això no em puc estar d'afirmar, en aquesta sessió solemne, que facilitar la participació dels representants estudiantils en els nostres òrgans de govern ha d'esdevenir un dels nostres objectius prioritaris, perquè en resultarà un dels béns més preuats de la universitat. Conec prou bé els esforços que els representants estudiantils estan fent, i els vull posar de manifest que sempre em tindran a la seva disposició.

Somio, encara, que cada vegada tindrem investigadors i investigadores millors. Tots plegats hem format una comunitat científica alhora magnífica i plural. De ciències naturals, de ciències socials, de ciències de la vida, d'humanitats o de tecnologia. No tinc pas la fal·lera dels rànquings universitaris; tot i amb això, ells són els que assenyalen que som una universitat amb pes i prestigi pel que fa a la creació de coneixement. Però no ens podem adormir pels reconeixements obtinguts: hem fet les primeres passes i aquesta és la base del que ha de constituir un gran edifici de recerca i transferència de coneixement. Una recerca que contribueixi a la ciència universal i,

ahora, a la creixença i el desenvolupament de les nostres contrades i a la millora de la nostra societat. Una recerca col·lectiva, però també una recerca individual. Una recerca amb recursos de la pròpia vida acadèmica (catalana, espanyola o europea) i una recerca que es vegi amb cor de captar recursos del món de l'empresa.

La qüestió és ben sabuda i resulta gairebé axiomàtica: una universitat del segle XXI ha de ser una universitat investigadora si vol continuar existint. És per això que ens cal que les nostres polítiques de creació i transferència de coneixement siguin encertades d'allò més, i que tots plegats —comunitat investigadora i món empresarial— posem fil a l'agulla: tots hem d'ajuntar-nos per tal d'empènyer el desenvolupament de les comarques del pla de Lleida i del Pirineu i per tal de nodrir-lo. En aquesta avinentesa, el respecte per l'autonomia universitària s'haurà de conjuminar amb la capacitat dels investigadors de respondre adequadament a les necessitats d'innovació del nostre teixit empresarial. Crec, en el fons, que la col·laboració entre la Paeria i la Universitat de Lleida en el Parc Científic i Tecnològic Agroalimentari marca el camí que hem de recórrer. Crec, en el fons, que la creació recent de GlobalLleida per les institucions lleidatanes segueix la mateixa senda, com també ho fa el nostre Consell d'Usuaris de l'Oficina de Suport a la Recerca.

I per portar a terme tota aquesta tasca ingent i engrescadora hem de partir d'algunes premisses indefugibles. Hem de mantenir del tot la unitat interna de la comunitat universitària lleidatana a l'hora d'encarar els reptes del present i de planificar amb encert el futur. Unitat interna. El vespre dels resultats electorals, la premsa em va demanar una foto brindant amb cava. Amablement m'hi vaig negar: no hi havia cap motiu per brindar públicament. La comunitat universitària havia triat una colla de companys i companyes per comptes d'una altra. I dins el grup que no havia estat escollit hi havia membres insignes de la nostra Acadèmia, dedicats en tot i per tot a construir la Universitat de Lleida. Ser-ne company i col·lega representa un honor. Vull, doncs, posar en relleu, amb tota sinceritat, el meu reconeixement a la candidatura del doctor Jaume Lloveras, i m'agradaria molt comptar amb la seva estimada ajuda en el govern de la nostra universitat.

Ens cal mantenir la unitat d'acció amb el magnífic Consell Social d'aquesta universitat, que ha estat tan ben presidit per Simeó Miquel, Josep Maria Pujol i, a hores d'ara, per Ramon Roca. Aquest consell social ha mostrat tothora una veritable voluntat de donar

suport als universitaris i d'acostar la societat civil lleidatana a la nostra institució. Benvolgut president Ramon Roca, disposi de mi per a tot el que la Universitat pugui fer a favor del progrés de la societat.

Ens cal mantenir la unitat d'acció amb les institucions lleidatanes. Ho hem d'expressar ben clar i català, ras i curt: també gràcies a la Paeria i a la Diputació celebrem avui aquest acte d'investidura. La seva contribució històrica a la creació i conservació de la nostra institució ha estat impagable. Sense elles dues, res no hauria estat possible. I en conjuntures com l'actual, resulta imprescindible que apleguem totes les actuacions imaginables, a fi que la col·laboració de totes les institucions arribi a garantir el creixement i el desenvolupament de l'estat de benestar a les nostres contrades. Haurem de recordar constantment, per tal de no perdre l'esma, que la Universitat de Lleida és més que la suma de les seves parts. Que els interessos legítims d'una part no han de malmetre els interessos globals de la institució. I que el rectorat haurà de maldar per fer-los compatibles, sense oblidar mai que, al cap i a la fi, la seva obligació és assegurar el govern harmònic, just, sense cap mena de privilegis de la Universitat de Lleida. Fet i fet, l'obligació de tot rectorat d'una universitat és assegurar-ne la viabilitat futura, i, doncs, no pot pas hipotecar l'esdevenidor per culpa d'una tàctica política interessada només pel present.

Per tot plegat, ens farà falta un rectorat alhora ferm i dialogant, bo per engrescar tota la comunitat i prou capaç de continuar comproment-la amb la tasca de fer una gran universitat. He demanat a tots els membres de l'equip que no es cansin d'escoltar i que mirin de dialogar sempre. Els he demanat que no s'allunyin de les aules, dels laboratoris, de les oficines, dels serveis. Que procurin ser a prop de l'estudiantat, del professorat, del personal d'administració i serveis. Els he demanat que estiguin al costat dels problemes del nostre personal i de la societat. Els he demanat que facin front a les seves responsabilitats amb l'ajut de la gran experiència de la gent de la Casa i que, en acabat, decideixin i determinin allò que calgui fer. Els he demanat que no deixin d'explicar amb transparència les seves decisions als interessats i al conjunt de la comunitat universitària. I, sobretot, els he demanat que siguin humils quan hagin de menester algun consell o col·laboració o quan hagin de reconèixer que la idea d'altri era millor que no la seva o la del nostre equip. El que importa no és pas que el rector tingui raó, sinó que es facin les coses de la millor manera per a la Casa.

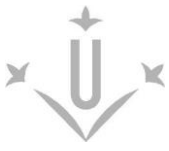

Ens caldrà un rectorat que actui amb una força tranquil·la, que generi la confiança dels nostres universitaris, sota la convicció de tothom pel que fa a saber conservar la cohesió interna i defensar els interessos de la Universitat de Lleida davant la resta d'entitats i d'autoritats. És clar, col·laboració màxima amb les forces polítiques, empresarials i sindicals, però des de la independència ideològica, política i institucional més primmirada. L'autonomia universitària s'ha d'exercir amb responsabilitat, ja que constitueix el seu senyal d'identitat més necessari i preuat. Es tracta d'una primmirada independència política que, tot amb tot, no pot oblidar que la universitat ha de defensar de continu els drets humans, la sostenibilitat del planeta i la promoció de la cooperació i la solidaritat internacional. No oblidarem que la Universitat de Lleida ha de ser una obstinada defensora de la catalanitat, de la llengua catalana i dels drets de la nostra nació, a Espanya i a Europa.

Ens caldrà un rectorat sense partidismes. Això sí, ben ferm, però, pel que toca al compromís de dedicar-se a analitzar científicament la realitat social, i contribuir així al seu progrés. La Universitat de Lleida ha d'obrir les portes perquè hi entri tot el que passa al carrer; mai no s'hi ha de posar d'esquena. Les indignacions socials també han d'entrar a la vida acadèmica si volem mantenir la nostra funció social: analitzar la realitat i explicar-la. No podem quedar-nos parats mentre el món canvia ràpidament. No podem comportar-nos com el Plàcid de Voltaire i pensar que vivim en el millor dels mons possibles. Això vol dir que hem de trencar amb qualsevol temptació d'aïllament intel·lectualista en una torre d'ivori: els universitaris i les universitàries no han de ser anacoretes sinó científics que analitzen la realitat per aconseguir el progrés social.

I, de totes passades, no hem de restar a Lleida, a Catalunya, a Espanya. El món ha esdevingut global, la qual cosa exigeix que la Universitat de Lleida s'hagi d'internacionalitzar encara més. El nostre avenir passa per sortir al món, perquè la universalitat traspassi els murs dels nostres edificis i arrelhi dins la nostra mentalitat d'universitaris. Hem d'esforçar-nos a sortir i hem de maldar per deixar entrar; heus aquí la consigna principal de la nostra modernitat: hem d'integrar-nos dintre la comunitat universitària internacional.

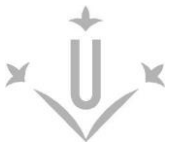
Senyores i senyors, aviat hauré d'acabar. I com que s'ha de fer honor i festa a les persones que t'ajuden, no vull cloure aquest parlament sense manifestar alguns agraïments que, segons que em sembla, són inexcusables. Primerament, a tots els

assistents, que heu tingut l'amabilitat d'acompanyar-nos i fer d'aquest acte una festa de germanor de la universitat amb la societat. També, al meu equip, que des de bon començament va confiar en mi, encara que no era gens fàcil fer-ho. Aquests dies he declarat en públic que es tracta d'un equip de govern tan experimentat que, quan ens reunim, em proporciona la seguretat que no decebrem la confiança dipositada en nosaltres, i, fins i tot, aleshores em veig amb cor de fer, com a rector, els canvis i la renovació que la nostra universitat necessita. Igualment a tots els benivolguts amics i amigues que han col·laborat en la campanya i que m'han donat suport al llarg d'uns mesos que no han estat sempre gaire fàcils. D'una manera especial, a Maria Antònia Argelich, Carlos Calderón, Carles Hernández, Josep Maria Clarisó, Alfonso Calderón i Josep Maria Viola. Finalment, a tots els universitaris i universitàries que han tingut fe en nosaltres i ens han votat, tot recordant, però, que el nostre rectorat serà per a tots els universitaris sense excepció. Som una sola comunitat, i a tota ella, sense distincions de cap mena, serveix i haurà de servir el seu rector. Davant de tota aquesta comunitat, vull posar de manifest que estic convençut amb tota fermesa que els conceptes de democràcia i participació no exclouen els d'eficàcia i eficiència. Aconseguir, doncs, això darrer no ha d'anar en detriment de les dues nocions primeres. Justament, l'autonomia universitària rau en el fet de poder participar en l'elecció democràtica de qui l'ha d'assegurar.

Aquests dies no he aconseguit tenir una sensació de felicitat, sinó, més aviat, m'he sentit al mateix temps cofoi i responsable per gaudir de l'honor de dirigir la nostra universitat. He recordat, però, de valent els meus pares —Ginés i Margarita—, ma germana Conchita, la meva dona Eugenia, el meu fill Daniel i els amics i amigues: A todos, gracias, muchísimas gracias por vuestra comprensión, cariño y apoyo incondicional. He recordat igualment que tots ells m'han remarcat el mateix: “Roberto, humilitat en el tracte, fermesa en les conviccions, realisme en la política i, per damunt de tot, la Universitat de Lleida”.

Atenent aquests consells, m'agradaria dirigir el meu equip i ser el vostre rector en aquests temps tan complicats, actuant tots plegats com sempre: amb unitat, amb complicitat amb la societat, sense resignar-nos, sense fatalismes ni victimismes, amb tossuderia i aportant el millor de cadascú de nosaltres en benefici dels nostres conciutadans.

Per finalitzar, m'agradaria recordar les paraules del nostre admirat poeta Màrius Torres quan deia: “Som a la ciutat dolça i secreta, on el sol és feliç i la boira fidel com el nostre esperit”. Senyores i senyors, amics i amigues, autoritats: som, i volem ser, la societat desitjada pel poeta, la societat de la llum i del progrés. Per tal d'assolir aquest somni, som aquí, prou segurs de la nostra força i ben convençuts de poder acomplir les nostres obligacions. Senyores i senyors, amics i amigues: som i serem la Universitat de Lleida.

Visca la Universitat de Lleida!

Roberto Fernández Díaz

Rector